

DUHOVNO ŽIVLJENJE

111

LA VIDA ESPIRITUAL
A VIDA ESPIRITUAL
THE SPIRITUAL LIFE

LETO IV AÑO
NOVEMBER 1936

BUENOS AIRES

NA VEČER VSEH MRTVIH

Nocoj ne samujejo dragi v grobeh,
nocoj tu med njimi lepo je.
Vse v cvetju jesenskem, ko v tihih vrteh...
Noč. Pesem globoko zvon poje...

Vse polno že lučk na grobovih gori,
da zde se mi zvezdno nebo.
Ljubav iz plamenčkov nemirnih plamti
do dragih pod črno zemljo.

Ob križu lesnem tam nekdo stoji
kot soha visoka in nema.
Kdo v grobu mu spi, da mu duša ihti?
Dekle mar, otrok, mati, žena?

Povsod med grobovi se plazijo sence...
Tu sem se je danes vse ljudstvo razlilo:
Življenje prinaša današnji dan vence
na križe mrtvaške, na tiho gomilo...

LJUBKA ŠORLI.

Novi odpravnik poslov na našem poslaništvu.

Po g. dr. Mišetiću, ki se je preselil v dcimovino, je prevzel posle na našem poslaništvu g. dr. Božo Stojanović. Novi odpravnik poslov je bil poprej na našem poslaništvu v New Yorku, kjer je prejel visoke odlikovanja vitežkega križa reda sv. Gregorija od sv. Očeta. Od tam je bil odpoklican, da je prevzel važno mesto v zunanjem ministrstvu v Beogradu. Že pri prvem svojem nastopu si je tu med nami pridobil s svojo ljubeznivostjo vso simpatijo. Zato pričakujemo, da bo njegovo delovanje v Argentini venčano z bogatimi uspehi, kar vsi od srca želimo.

Naš narodni praznik ujedinjenja

V soboto, dne 5. decembra ob 21. uri bo v dvorani Pte. Saenz Peña 242 v Buenos Airesu velika proslava našega narodnega ujedinjenja. V znamenje enotnosti naše jugoslavske kolonije bodo pri tej proslavi sodelovale organizacije Srbov, Hrvatov in Slovencev naše kolonije iz mesta in okolice, kar ugotavljamo z največjim zadoščenjem. Podroben vzpored bo objavljen v naših tednikih in posebnih obvestilih.

V Lujan na božjo pot.

gremo v nedeljo 29. nov.

Odhod vlaka iz Pl. Once ob 7 h 45 minut, s postankom v Flores in Liniers.

Cena za listek ida in vuelta za otroke do 14 leta 0.50 pesa.
za mladino od 14 do 18 let 1.— peso
za ostale 2.— pesa

Ob eneni z voznim listkom se dobi tudi "Vodnik", v katerem dobite pesmi in molitve in navodila za to priliko.

Zeje primerno je in vsemi najtopleje priporočeno, da ob tej priliki opravite tudi spoved. Spovedovalo se bo po prihodu v Lujan. Po možnosti pa opravite spoved že pred odhodom. Priliko za spoved boste imeli po sledečem redu:

V soboto 28. nov

Na Paternalu (Av. del Campo 1653) in na Saavedri (Av. Del Tejar) od 4 ure do 6 popoldne.

Na Avellanedi (M. Estevez) od 3 h do 5 ure.

V cerkvi sv. Antona Caseros 2780 (Parque Patricios) po 6 uri zvečer.

V nedeljo pred odhodom

V cerkvi duh. doma (Condarco 545) — blizu Floresa od 6 ure do odhoda vlaka.

V cerkvi sv. Antona Caseros od pol 7 do 7 ure zjutraj.

Ob 10 uri bo glavna maša.

Za čas kosila imamo rezerviran prostor v "romarskem domu", kjer bo v miru lahko vsak zavžil, kar bo prinesel s seboj in bo dobil po dnevnikih cenah kruha in pijače.

Ogledali si bomo tudi zanimivosti.

Ob 5 uri bodo slovesne litanije z nagovorom. Ob 6 h. zvečer odhod vlaka. Doma bomo pred osmo.

Za vozne listke se oglasite ob priliki službe božje in v banki Germanico in Holandes.

Nuša bol.

No prepocasi

David Doktoric.

mf

1. Naše go-ri-ce vinca ne bo-či-jo, na-še go-
 2. Naše va-si-ce nič več ne vriska-jo, na-še va-
 3. V naših go-ri-cah, v naših va-si — cah, v naših go-

p

1. ri-ce vinca ne bo-či-jo, naše go-ri-ce vinca ne
 2. ri-ce nič več ne vriska-jo, naše va-si-ce nič več ne
 3. ri-cah, v naših va-si — cah, v naših go-ri-cah, v naših va-

f *pp*

1. bo-či-jo, ker so po-re-zane tr-ti-ce use, ker so po-
 2. vriska-jo, ker so u-tihni-le pesmi-ce use, ker so u-
 3. si — cah so se raz-li — le grenke sol-ze, so se raz-

f *pp*

p *pp*

Počasi

1. re-za-ne tr-ti-ce use.
 2. tihni-le pesmi-ce use.
 3. li — le grenke sol-ze.

p *pp*

Maj gre mimo tvojih tal

Na Ameriških tleh

Braziliija! Nek poseben prizvok ima ta beseda. Saj pomeni čudovitega, in bogatega za tistega, ki je kaj bral o tej deželi vročega solnca, sladkega sadja, nedostopnih pragozdov, divjih zveri, strupenih kač, čudovitih pričev, divjih Indijancev, neizcrpnih zakladov in neraziskanih skrivnosti... nekaj tako silnega, kakor dežela sanj, kakor deveta dežela z zlatimi gradovi v pravljicah.

Nekaki velikonočni spomini so vstali v Janezovi duši, ko mu je prišla misel na "prežilko", s katero je doma pirhe barval... Zato so pozorno napenjali oči tja v obzorje, ki se je končavalo v oskernem pasu braziljske zemlje.

Le kaj bomo videli! Jaz pravim, da je naša zemljica slovenska tedaj, kadar ajda cvete in čebelice pesem pojo in je vse napejeno ajdovega vonja... da je naša slovenska zemlja lepša in bolj dišeca, kot vsa Braziliija s vsemi krokočili in žabami vred. Ali pa, fantje, sedaj, ko doma že češnje zore... Kar obliznil se je Tone, ob tem modrovanju. Da, da. Kaj banane in ananas! Za košarico češenj, sladkih, temnoživih, okroglih, ej to je pušelj, lep in sladak! Sedaj mi je pa res žal zanje, ki jih bodo kosi in vrane zabale, jaz bom pa slino požiral. Vsa Braziliija ni vredna kosare naših češenj.

Zakaj pa nisi ostal doma, da bi jih bral in zobal, ga je podražil Jože.

Saj mi to še na mar ni prišlo, je odgovarjal Tone. Pa veš, saj se mi je zdelo, da je Amerika kot bogat kobul sladkih češenj... Sedaj pa vidim, da je to mrka in pusta zemlja... Škoda, da naša barka ne gre nazaj. Bliže ko mi je Amerika, manj si je želim.

Nič ne maraj Tone. Tudi ta zemlja ima marsikaj sladkega in dobrega. V Pernambuco si bomo privoščili en ananas. Saj pravijo, da je to najboljši sadež, tako je menil Janez. Pa tudi njegove misli so obiskavale sladke češnje ki so zorele doma, sočne hruške in smehljajo ča se jabolka, ki bodo zorele brez njega.

Tudi on je občutil, kako lepa in dobra je domača zemljica; kako z vsake dobre stvari vrednost šele tedaj prav spoznaš, kadar je že več nimaš, ko jo pogrešaš... Jagode, maline, borovnice, robidnice, lešniki, slive, breskve...

Kaj bi sline cedili, tako je Janez prekinil domotožne mili in poizkal slovar, da se nauče španska inena raznim sadežem.

"Ceresa". Prav niti malo ne diši po češnji, je menil Tone. Češnja, to je beseda, da se kar obliznem ob njej. Ceresa? Kot gola pečka se mi zdi. Ne verjamem, da bi mi ostala v glavi ta beseda.

Počasi se je bližala brazilska zamlja, vse določnejši so postajali obrisi. Dobro oko je že razbralo lego mesta, kamor je ladja hitela.

Vrvenje po krovu je pričalo, da se nekateri potniki že bližajo cilju. Polagama so polzeli da prvič pristanejo k ameriški celini. Veliki in mali čolni so se odtrgali od brega in hiteli nasproti. Nekateri s sadeži, drugi pa prežeč na potnike, če bo od kod priletel kak novc. Vsakovrstne akrobacije so predvajali zamorski otročaji žlofutajoč po vodi za kovanim drobižem, pa niso imeli bogate žetve. Bolje so opravili oni s sadjem. Tudi naši fantje so si postregli. Cel žakelj pomaranč so si preskrbeli in spet so se spomnili velikonočnih misli, kako so nekoč doma "sekali" pomaranče, ki jih je pred cerkvijo prodajala "Vipavka". Zastonj so skoraj, tako je razlagal Jože. Deset za eno doma. In kakšne so!

Janez je pa iskal in tudi našel ananas. Čuden, doslej še nepoznan sad. Ni jabolko ne hruška, ni kunara ne kutna, ni podobno ne breskvi ne orehu. Morda bi bilo še najbolj podobno zelenti glavi je menil Janez.

Ali pa borovemu storžu je sodil Jože.

Kaj bo podobno! Pokusimo kakšno je, drugo ni besede vredno, tako je presodil Tone. France je pa povedal svoj pomislek: samo kako naj se te stvari lotimo, da ne bi tako napravil, kot sem jaz s polžem, ko sem ga jedel in pojedel tisto, kar bi bilo treba vreči proč, užitno pa mačku dal.

Tako so modrovali fantje in ogledovali nepoznani sad in si belili glavo, kako naj se te hvaljene dobrote lotijo. Nazadnje so se odločili za isti način, kot so doma jedli-repo, ko so se zedinili v skupni sodbi, da je ananas še najbolj podoben repi. Z neko

negotovostje so vzgriznili v prvi košček. Dobro je, je menil France. Jaz sem pričakoval, da je boljše je sodil Tone. Janez pa je presodil: saj te nihče ne sili, da jej. Zame so že boljše češnjice in breskvice, je vstrajal Tone, ki se je po kmalu sprijaznil s sladkim sadežem, kateremu je kmalu prisodil, da je dosti manj lep za oko, kot je prijeten v ustih.

Nazadnje so prišli do sklepa, da je ananas kar dobra stvar, podoben bi bil pa še najbolj malini — seveda stokrat povečani, seveda le po obliki. Barva je pa sadna.

Tako so si v novi deželi postregli s sladkimi dobotami in veselo razploženi par ur pozneja zapuščali pristanišče.

Rio de Janeiro! Pravijo, da je najlepše mesto sveta! Zato so naši fantje z mnogimi željami biteli v nadaljno pot. Sladkali so se s pomarančami, učili so se španskih besed, razdirali bistro dvotipe in tudi zapeli so katero. "Barčica po morju plava, jadra se razpenjajo, Oj le naprej oj le naprej, dokler je še vetra kej".

Niso bili vsi dovršeni pevc, a toliko so pa že spravili skup, da je bilo dostojno. Janez je imel dobra ušesa, da je petje prav vodil. Kadar je bilo poslušalcev preveč so pa raje utihnili. Le kadar so obsedeli pri čaši vina, tedaj je tudi njihov glas bolj glasen postal... takole po južini v nedeljo. Takrat so si kar vesel dan napravili in so imeli obilo hvaležnih poslušalcev, ki so jim še kako "butejko" naročili. Pesmic pa tudi ni zmanjkalo. Le kako bi jih, ko jih pa toliko imamo!

"Pa kmetič neumen, voličke prodal..."

pa mučke napregel, pa z mucki oral.

Pa zavolja trinkatrinka trinkatrinka trom...

Vesela pesem je privabila vse več in več ljudi, pa so se pridružili tudi taki, kateri se jim doslej še niso izdali za Slovence in so pomagali veseli pesmi, ki je krepko odmevala skozi ladijsko brnenje in valovanje morja. Da, naša pesem, preprosta a prelepa, je kakor znak, po katerem se Slovenci najdejo in spoznajo v tujem, širokem svetu.

Kar hitro je tekel čas, kar krajšala se je razdalja, ki jih je ločila od cilja. S paznim očesom so motrili v daljo, kako se jim bo predstavil Rio de Janeiro. Med tesnimi bregovi pod strmimi brdi se je oktretala ladja v zaliv. Pa ni jim bilo dano, da bi vžili vso lepoto pokrajine. Skozi deževen dan so se vlekle puste megle, ki so le za hip odprle pogled na "Sladkorno goro" in na Cor-

covado kjer stoji 700 m visoko velikanski kip Srca Jezusovega. Le parkrat so ga našli skozi meglo. Pa si naši fantje niso dali vzeti tega veselja, da v mesto ne bi stopili, čeprav je deževalo kar naprej. Vsaj toliko, da bodo stopili na braziljska tla.

Videli so seveda to, kar se v vsakem mestu vidi: veliko hiš, spomenike, drveč promet. Novo jim je bilo le, da so hiše brez vrat. Jih pač ne rabijo, ker ni nikoli zime, ker je vedno poletje.

Dež je ponehal in ko so ravno v mraku zapuščali pristanišče, je pred njimi zagorelo miljensko mesto v morju luči ki so kakor zvezdno nebo brlele visoko tja gori po gorah, ki dajejo mestu čudovito lego, kot je nima nobeno drugo mesto na svetu.

In ko so bili že daleč zunaj, je že gorel pred njihovimi očmi veličastni kip Kristusov.

Bližali so se koncu poti. Kar privadili so se temu življenju. "Nikdar, moj živ dan, se mi ni tako lepo godilo", je menil Tone. "Zdi se mi, da mi hlače kar nekam tesne postajajo, in pas kar na drugo luknjo zatikam. Naspal sem se, odpočil, dobro jedel kot še nikdar. Če bo šlo tako naprej kot smo začeli, ne bo slabo".

"Lepo je že bilo, lepo. Pa taki špasi stanejo grdih denarjev. Ej duša, za tiste "jurčke" ki si jih zajedel in zaspal na ladiji bi tudi doma lepo živel lep čas, tako je sodil Jože. Najbrže boš marsikdaj moral zategniti pas, pa tudi spati nakratko, da boš spravil skupal, kar si potratil v teh dneh".

"Mislim, da ne bo treba kupovati daljšega pasu. Tako se mi zdi, kot na pustni torek zvečer, ko mežnar že poteza za zvon, da oznaní pepelnico in štiridestdanski post", je menil France.

Kaj si bomo belili glave s tem. Na pravi konec si jih moramo natakiniti, pa mislim da ne bo skrbi za pas in hlače. To pa rečem, tako je pristavil Janez, če te bo tako težko spraviti s postelje, kot je bilo na ladji, ti bo post trajal več kot 40 dni. Amerika, veš Tone, se mi zdi, da ima za nas kratke postelje, ali pa dolge poste...

Tako so modrovali, ko je hitela ladija po Riu navzgor iska-joč pot med postavljenimi znamenji. Umazana blatna sled je pojasnila, zakaj so zmanjšali dosedanjo brzino.

Polne vsakršnih misli so jim bile glave. To kar je bilo daleč, prihaja blizu. Tam na levi jih je že vabila argentinska zem-

ljal Bistvo oko je gori na koncu že opazila znamenja Buenosajreškega mesta.

Ko so se po končanem pregledu potnih listov spet vrnili na krov, so že polzeli v пристаниšče. Dva vlačilca sta že navezala vrvi in vlekla ladijo k kraju. Čez пристаниške zgradbe so rastli stolpi in nebotičniki v pristanu pa je čakala množica ničmanj nestrpna kot potniki na ladiji, ki so izkali z očmi, če se bo kje pokazal iskani obraz.

Iz krova na krov, sedaj sem sedaj tja so hiteli potniki, iskajoč ugodne točke, od koder bi bilo najlažje izpaziti iskano osebo.

V zmešnjavo peneče se vode in presekanih zvokov siren ter hrumeče množice na lalji in v pristanu so klicali pozdravi. Zastonj so napenjali ušesa, da bi razumeli besedo, ki jo je med dlanmi kričal znanec iz пристаниšča ali potnik iz ladije. Mornarji se seveda za hrum množice nič ne zmenijo, čeprav so tiste minute pristajanja, predno postavijo most in odpro izhod, za potnike, dolge kot cela večnost.

Tudi našim fantom so bili tisti trenutek do kraja živci napeti. Ali se bo pokazal kak znan obraz ali nič? Dvema je Janez sporočil svoj prihod. Kdo ve če je pošta prišla, kdo ve, če kateri vtegne, če more, če se mu ne ljubi.

Zastonj so iskale njihove oči. Sami neznani obrazi, sami tuji glasovi, vse tuje, vse nerazumljivo. Nikogar ni bilo najti med pričakujočo množico.

Že so hiteli potniki iz ladije. Našim fantom se ni mudilo. Morda se pa le prikaže kak znan obraz od kod! Še enkrat so vsi štirje od enega konca do drugega premerili z očmi ves prostor, in ko le niso nič našli, so molče pobrali vsak svoj kovček s svojo revščino in bogastvom in stopali proti izhodu, ne vedoč, kam naj se obrnejo.

Granko in tesno so občutili v prsih. Občutili, kako mrzla in trda je tujina, kako hladen je bil njen pozdrav. Brez sitnosti so prišli skozi carino in potem, kam naj se denejo drugam kot v emigranta.

Janez.

J. Garay ob drugi ustanovitvi Buenos Airesa 1581. 1.

Iz Argentinske zgodovine

VI

Don Pedro de Mendoza, prvi, ki je postavil temelje naselbini Buenos Aires, je pripeljal v deželo tudi nekaj konj, goveje živine in ovac in ta živina se je tako razmnožila, da se je koncem 16. stoletja paslo po širnih pampah na tisoče glav. Tedanja poročila, ki so jih pošiljali upravniki naselbine svojemu kralju v Španiji, govorijo o mnogih milijonih konj, o največjih čredah, kar jih je kedaj svet videl, akoravno mislim, da so ta poročila nkoliko pretirana.

A vendar vkljub temu, da so imeli naseljenci ogromno konj, goveje živine in ovac, so bili brez najpotrebnejšega, kar rabi civiliziran človek; večina je morala hoditi opravljena z ovčjimi ko-

žami okoli, ker niso mogli nikjer kupiti obleke. Semkaj ni prišla tela, da bi bilo središče cele južnoameriške naselbine Perú in da zelo dolgo časa nikaka ladja, kajti Španija je na vsak način ho-bi tam kupovali naseljenci vse, česar bi potrebovali. V Buenos Airesu, v Santa Fé in drugih primorskih mestih ni bilo ne sre-bra, ne zlata; bilo je pač mnogo živine, ki pa je niso mogli poši-ljati v Perú v zameno za druge pridelke, ker so tam tega blaga imeli dovolj.

To mačehovsko postopanje s strani Španije je šlo seveda na živce priseljencem v Buenos Airesu in okolici, ki so trpeli veliko pomanjkanje in ki niso mogli vnovčiti prav ničesar od tolikega naravnega bogastva. Te pokrajine so tedaj vladali kraljevi na-mestniki in ti so uvideli, da ti kraji ne bodo nikoli napredovali, ako se jim ne da malo več samostojnosti v trgovskem oziru. Pro-sili so radi tega kralja, da naj bi posredoval, da se to abnormalno stanje izpremeni; konečno so vendarle dosegli, da se je dovolila skromna trgovina z Brazilijo, kamor je Buenos Aires pričel iz-važevati kože, žito in živino, seveda v prav skromni meri. Po nekaj desetletjih so dovolili, da tudi iz Španije pošjejo na leto sprva 4 ladje potem več, z vsakovrstnim blagom v Buenos Ai-res. Te ladje so potem tu naložile, sto in stotisoče kož, volno in druge produkte, ki jih je imela v izobilju tukajšnja naselbina.

V začetku sedemnajstega stoletja je pričela pesati zunanje-po-litična moč Španije. Ogromna bogastva, ki jih je dobivala iz Pe-rú in Mexico, so popolnoma pomehkužil ljudstvo in jela se je tedaj pojavljati druga sila, ki je kmalu zadobila vodilno moč v trgovini. Ta država je bila Anglija.

Tedaj so tukajšnje dežele rabile mnogo delavskih moči zlasti Perú je vedno potreboval mnogo delavcev, ki jih od nikoder niso mogli dobiti. Pojavila se je nova vrsta trgovine, ki je bila v vseh ozirih črna, prvič, ker predmet njen so bili črnci in potem radi tega, ker so te uboge ljudi lovili v Afriki kot kake kozle ali dru-go živino, jih peljali na suženjske trge kot kake mrhe, jih prodali in nato na nečloveški način vozili v Ameriko. Oni, ki so dospeli do Buenos Airesa, so šli v taborišča, ki so bila nekako tam, kjer se sedaj nahaja Plaza San Martin. Tu so jih na to kupili oni, ki so jih potrebovali. Večina tega "blaga" je šlo peš v Perú; šli so preko Cordobe, Tucumana, Salte, Jujuya, preko Bolivije v Perú. Razume se, da jih je na potu mnogo pomrlo, kajti ogromni na-

pori po morju, hoja po takih razdaljah, drugačno podnebje, kot so ga imeli doma v Afriki, vse to je pripomoglo, da so cepali kot muhe. Takih "častitljivih" trgovcev, ki so se pečali s te vrste trgovine je bilo mnogo. Bil je to izboren posel, ker so mnogi zelo obogateli. Mnogo od teh črncev je ostalo v Buenos Airesu, zlasti ženske so bile takoj vse pokupljene, ker so jih potrebovali za hišna dela, za dekletke, ki jih sicer ni bilo dobiti. Vsi ti črnci, ki jih vidite po ulicah, so potomci sužnjev, ki so prišli v tistih časih v te dežele. Ne sme pa se tajiti, da so mnogi od teh nesrečnih ljudi našli tukaj srečo, kajti dobili so družine, kjer so ljudje dobro postopali z njimi in kjer so imeli vsega zadosti.

Dolgo časa se ni nič važnega zgodilo v tukajšnjih krajih, vse tam do Francoske revolucije Buenos Aires se je tako zelo počasi razvijal, da je 50 let le malo pomenilo. Šele francoska revolucija in sploh tedanja želja po neodvisnosti, a obenem popolna slabost španske države, so jele drugačiti temelje te dežele. F. Bartol

Na grobu očetovem

Oče moj dragi!

Na Tvojem grobu vsa žalostna klečim.

Ali ne vidiš, kako trpim,

v bolesti pretežki po Tebi ihtim?

Oče moj dragi!

Kako je mogoče, da Ti tu spiš,

za večro spiš in nikdar več se ne zbudiš?

Vse prekmalu si zapustil me,

in žalost pregrenka trga mi sree.

Oče moj dragi!

Tebi je dobro, bolje sedaj,

kakor Ti bilo je kedaj,

A jaz? Kana naj grem,

Kje tolažbo naj iščem, ne vem.

Po Tebi le joče mi sree

vse moje misli po Tebi drhte.

Pepca Furian.

Glas domovine in celega sveta

slišite z Superheterodinom ultramodernim
za samo 100 pesov.

Aparat za tukajšnje postaje 85 pesov.

LEO LAH in JOSE R. CASAL

Donato Alvarez 585, depto. 3

Buenos Aires

Pozdrav Rojakom

Tako se počutim prijetno in prav domačega med Vami, čutim z veseljem, da sem prišel tu v tuji zemlji med sestre in brate. Skoraj sem pozabil, da sem z doma do sem premeril pol sveta in da me ob domovine loči neskončna dalja. Skoraj si nekako očitam nehvaležnost napram prekrasnim in predragim našim starim krajem in ljubim našim dobrom rojakom, med katerimi sem preživel toliko let, mnoga lepih in bridkih dni; očitam si nekako brezbriznost napram preteklosti, ko sem se novim razmeram tako lahko privadil. Vam, dragi rojaki in prijatelji, ki ste me že pri mojih prvih korakih na ameriških tleh sprejeli z ljubečimi srci in ki mi še vedno prihajate povsod naproti z odprtimi rokami, Vam gre hvala, da mi je postala lahka ločitev od vsega, kar me je vezalo na domače kraje. Stotisočkrat naj Vam plača ljubi Bog!

Ko pa ste Vi prišli v te kraje, kako Vam je bilo?

Ali je bilo Vam vsem tako lahko pri srcu? Ali so Vas v tuji tudi tako sprejeli? Ali je vodila Vas vse po novih potih ljubeča roka in Vam sproti odstranjevala različne ovire? Kaj bi brskal po težkih spominih! Saj večina izmed Vas se še ni opomogla od hudih razočaranj in mnoge še vedno preganja nemila usoda.

Vam, dragi prijatelji, ki Vam je sreča milejša, naj bo zato moj prvi pozdrav obenem poziv, da v sreči, ki Vam jo je Bog naklonil, ne pozabite manj srečnih rojakov, da jim skusate z vsemi silami in z vso ljubeznijo pomagati v duševnih in telesnih potrebah.

Vam pa drage sestre in dragi bratje, ki ste doživljali doslej največ razočaranja, ki se čutite zapostavljene in pozabljene, bodi ta prvi pozdrav slóvesna obljuba, da bo vedno ena mojih prvih molitev za Vas, moja prva misel in prva skrb, kako bi mogel vse svoje sile posvetiti Vam, vse pridobiti za Vas, da bi Vam olajšal Vaše stiske.

Prav gotovo ste tudi drugi sanjali o tem, kako bi si ustvarili eno skupno osrednje domače ognjišče, kjer bomo vsi naši

domačo besedo, domačo pesem, domače srce. Zakaj bi se mi ne upali, čeprav smo majhni napraviti kaj podobnega, kot so to zmogli drugi narodi? Poglejte zgled slabotne matere, kako ščiti ju-naško svoje čete, če mu preti nevarnost. Še koklja varuje svoja piščeta, kaj da se mi damo osramotiti od drabne živalice, ko gre za našo kri?

Zraven borbe za naš obstanek in naš vsestranski gospodarski napredek, poleg našega čim širšega prosvetnega nedejstvovanja, vzporedno z našo lastno srčno in versko poglobitvijo moramo zarezati globoke brazde na socialnem polju, ker naša požrtvovalnost v tem pogledu bo Bog bogato povrnil z obilnim blagoslovom vsemu našemu drugemu delovanju. Ponovim to misel še enkrat s pondarkom, čisto priprosto: Če hočemo, da Bog blagoslovi nas in naša dejanja, si moramo njegovo milost zaslužiti z dobrimi deli ljubezni do bližnjega.

Mnogo se je v tem oziru že storilo, pa če bi žrtvovali še stokrat in tisočkrat toliko, kaj bi to pomenilo v primeru s potrebami?

Napnimo torej vse naše zmožnosti in sposobnosti, da se bomo gospodarsko okrepili, da bomo svoje znanje razširili, da bo naše versko življenje globoko in Bogu dostojno in prav tako se potrudimo, da bomo še stokrat boljši, da bomo našo srčno kulturo še tisočkrat bolj poglobili:

Za Boga, za našo domovino, za našo kri!

David Doktorič.

DRAGI ROJAKI!

Beseda je prešibka, da bi se Vam tu mogel primerno zahvaliti za velik dokaz ljubezni; ki ste mi jo pokazali ob moji petindvajsetletnici mašništva. Ni bil to samo moj praznik, bil je to praznik naše celotne družine, naše ljubezni. Torej ne samo, da se nisem varal, ko sem pričakoval, da me sprejmete tu v tujini kot prijatelja, prepričali ste me, da ste mi še več ko prijatelji; da sem prišel med rodne brate. Naj ponovim v zahvalo in povdarjam še enkrat samo to: Se bolj si bom prizadeval, da bo tudi meni v vsem mojem delovanju med Vami geslo "Sveta Gora", to veliko geslo našega življenja; našega trpljenja in našega hrepenenja. Bog plačaj!

David Doktorič.

BREZ VIZUMA

(Nadaljevanje)

Še šestdeset kilometrov je do mesta, kakor nama je razložil voznik. V štirinajstih urah, do jutra, sva tam. Nič zato, če hodišva vse noč, sva modrovala in delala račune brez krčmarja, ker sva se preveč zanašala sama na sebe.

Štirinajst ur po neznanih krajih in v nočni temi, to je veliko. Utrujenost naju je začela premagovati. Počiti je treba. Leževa na hladno zemljo. Z gosto meglo sva se pokrila. Kmalu sva zaspala. Ko se prebudišva, je bil moj plašč ves bel od slane. Nadaljevala sva pot, to se pravi, hodila sva, ker poti ni bilo in niti za smer ni sva prav vedela. Jaz sem silil bolj na desno, tovarišu pa se je zdelo bolj prav na levo. Ker nisva imela kompasa nama ni v pokrajini brez hribov in v nočni temi tudi zemljevil nič pomagal.

Ko se zdani sva bila v gozdu. Ni ga hotelo biti konca ne kraja. Povrh so začela tla postajati spet močvirna. Sedaj sva prepodila jato nojev, ki so bežali z dolgim kerakom, drug za drugim kakor vojaki. Sedaj sva spet vznemirila veselo družbo loritov, svojevrstnih, zelo številnih argentinskih papig, in drugih južnih ptic, zlasti bičofejev (bicho feo — grda žival), ki so v ženitovanjskem pirovanju skakljali po dolgih in povešenih vejah ogromnih akacij. Njihova gnezda so sličila velikim svežnjem sena, in veter jih je gugal sem ter tja.

Kljub jutranji uri naju je začela mučiti žeja. Lakote nisva čutila, čeprav že štiri in dvajset ur nisva družila želodcev. Tudi tobak naa je pohajal. Gozdu pa ne konca ne kraja.

Okrog enajste vendar zagledava planjavo. Tudi nekako pot sva opazila. Vsaj sveže stopinje. Kmalu sva ugotovila, da sva hodila tod prejšnji večer. Okoli 50 km poti je izgubljene! Ampak vsaj to sva spet vedela, v katero smer da morava.

Okoli dveh popoldne sva prišla do neke estancije. La Ideal se ji je reklo, kakor sva to pozneje videla. Nisva se ji hotela namreč ogniti, da spet ne zaideva, pa naj bo kar hoče. To pot je bila sreča z nama. Nič hudega se nama ni zgodilo. Še majhen potoček sva našla, kar je v teh krajih redkost, in se dobro napila sveže vode. Kako je bila dobra!

Okoli štirih popoldne prideva do naselbine ruskih židov,

Colonia rusa. Prosila sva vode in nasvetov. Zgovorna ženska nama je z obojim postregla. Opozorila naju je na dve reki in na mostova čez katera morava in — na stražnike, ki da so zelo strogi. Strogosti bi se ne bila bala, če bi bili najini žepi kaj bolj rejeni. Tudi sva zvedela, da nisva ne prva in najbrže tudi ne zadnja, ki hodiva to pot. Vsak dan vidijo tod koga najine sorte.

V mraku sva prisla do reke in mostu. Počakala sva, da se je stemnilo. Računala sva, da bo zvečer stražnik zadremal. Bilo je temno in oblačno. Nikogar nikjer. Počasi, kakor tatova se plaziva čez most. Bodi blagoslovljen, kdor je iznašel tobak! Ko sva bila namreč sredi mostu, se je spomnil stražnik tobaka in začel kresati užigalnik. Se bolj po tihem se vrneva. Ni naju opazil.

Ni kazalo drugega, kakor prebresti reko. Argentinske reke so široke, pa ne globoke, vendar ni prijetno v temni noči bresti čez vodo, ki je ne poznaš. In bilo je mrzlo.

Ko sva bila onstran, so zasijale pred najinimi očmi prijetne luči mesta Gualeguaychú. Kar počez sva hodila. Skoro sva bila pred rančem, preprosto hišico. Za njim je gorel ogenj. Najbrže so pekli asado. Kako bi nama dišala slastna pečenka! Pes je zalajal, pa naju ni našel. Začuje se močan klic: Kdo je? Nisva odgovorila, ker nisva vedela, kdo da sprašuje. Takoj sta sledila dva strela. Prav blizu naju so žvižgale svinčenke. Potuhneva se in čez čas izgiveva.

Par streljajev dalje je gorel drug ogenj. Bala sva se svinčenk in nisva hodila okrog njega. Morala sva prenočiti na prosteno.

Zgodaj zjutraj prideva do drugega mostu, prav kakor nama je napovedala prijazna židinja. Čezenj nisva mogla, ker sta ga stražila dva resna žandarja. Našla pa sva gostoljubnega čakarrera, kmeta, ki naju je lačna nasitil in žejna napojil, sprejeti pa ni hotel za svojo veliko uslugo niti centava. Ves dan sva se skrivala okrog njegove gostoljubne hiše in opazovala reko in mesto Gualeguaychu. Oboje mi je bilo zelo všeč. Dragotin Kette in Novo mesto so mi prihajali v spomin in tista znana:

Tiha in mirna
se viješ krog mesta
in ga objemaš
kot ljubica zvesta.

Prav tak je Gualeguaychú, argentinsko obmejno mestece v pokrajini Entre Rios, Medvode, kakor bi rekli po slovensko, namreč pokrajina med silnima veletokoma Parana in Uruguay. Od vzhoda, zapada in juga objemlje mestece zelena reka, vsa obrobljena z bujnim grmovjem. Dežela tam okrog ni čisto ravna. Prijazni grički so obrasli z drevjem, ki prijazno vabi v svojo senco. Po njih poje sekira svojo pesem. Reka je polna modernih motornih čolnov, ki neprestano vozijo les v večja пристanišča in do železniških postaj.

Protj večeru naju je prijazen čolnar prepeljal prav v mesto Gualeguaychú. Dva dni sva ostala v njem. Pote mpa z vlakom v Santa Fé in v Cordobo. Ravno za vlak sva še zložila denarja. Želodcu sva naložila post. Ker sva prišla v Cordobo pozno zvečer, nisva mogla najti znancev in sva prenočila — pod mostom. O tem prenočevanju ne bom zbujal spominov, ker mi še danes začno šklepetati zobje kadar se ga spomnim. Bilo je dne 24. julija, na predvečer sv. Jakoba, ko vlada v teh krajih največji mraz. Toda, hvala Bogu, že ob šestih zjutraj sva bila pri znanih, si privezala dušo in v topli sobi spet pognala kri po žilah.

To je bila moja prva križeva pot po Argentini. Še mnogo jih ji je sledilo. Vendar moram biti pravičen: Ko sem potreboval nekih argentinskih uradnih listin, se je na enkrat pojavilo vprašanje, kako da sem prišel v Argentino. Hvala Bogu, da sem imel opravka s pametnim in uvidevnim uradnikom. Povedal sem mu vse po pravici. Na široko sem mu moral tolmačiti dogodke, drugega za drugim. "Que amarga es la vida del emigrante — kako grenko je izseljenčevo življenje", je dejal in mi je vse napravil kakor bi se nebilo nič zgodilo. Kako sladke so bile te besede iz njegovih ust! Kako prijetno je, če najde človek v tujini prijatelja, ki z njimi čuti in mu vsaj želi pomagati, čeprav mu ne more! Pojdimo in tudi mi tako delajmo!

Anton Podlogar.

FOTO SAVA

SAN MARTIN 608

(križišče Tucuman)

Domov ne moreš. Vsaj verno svojo sliko lahko pošlješ. Oglasi se pri nas! — Fotografije vsake velikosti. Povečave. — Razvijanje. — Hitro in točno. Po slovensko.

Slovenski obrazi

Spet sem vzel v roke mestni načrt. Da, danes pa tja v ono stran! Pobrskal sem po zapiskih in kmalu našel nekaj naslovov. Načrt mi je kmalu povedal, kje in kako leže iskane ulice. Vse lepo ravno razčrtano. Torej še vse pravo mesto... Pa se mi je le dozdevalo, da ne bo vse tako tudi v naravi, kot kaže načrt. A, kaj zato. Iliša, kaetro imam zapisano, gotovo stoji in jo bom že kako našel.

Torej, naprej! Ravno prav! Že je prihajal omnibus. Ni ga bilo jako volja, da postane. Menda šofer nič z lepim očesam ne gleda "krokarjev". Vsaj jaz sem ta občutek imel, ko so blisnile vame njegove črne oči. No, takih pogledov se človek kmalu privadi. Vem da mu krivice nisem storil... zatorej mi ni bilo treba povesiti oči. A vseeno vreže tak strupen pogled, vreže prav do dna srca. Saj sem od začetka že to misel imel, da zato duhovnik biti hočem, ker sem sodil, da nikjer v nobenem drugem statnu ne bi mogel storiti ljudem toliko dobrega kot v tistem, ki ga označuje črna suknja... In sedaj prav radi te črne suknje režejo pogledi kot da sem nevarnejši kot levi razbojnik... Res si človek sprašuje svojo vest, če je bilo tudi vedno vse s tem prvim lepim namenom v skladu, toda o tem me bo sodil Bog ne pa neko črno stvarjenje, ki nosi človeško podobo, srce pa kdo ve kako... ki o duhovnikih samo tisto ve, kar o njih nasprotniki povedo, ki pozna naše napake stokrat povečane, naše plemenito delo pa mu je neznano...

Najbrže bi zdrvel voz kar mimo, pa je moral vstaviti radi drugih, ki so izstopili. "Pasito mas adelante!" Dobro! Prav! "Padre", mi je že ponujal mlad moški svoj sedež, ki sem ga seveda takoj lahko odstopil neki mamici, ki je bila tega pač bolj potrebna kot jaz. In smo se tresli po ulicah s kockami tlakanimi, da je bilo kaj. Poprosil sem sprevodnika, naj me opozori kje izstopiti. Obljubil mi je potegon, zato sem lepo mirno mislil svoje misli, ne da bi sledil ulicam in številkam Eden izmed sopotnikov me je končno opozoril, da naj izstopim in tudi sprevodnik mi je namignil! In sem se znašel 15 kvader dalje kot sem želel... sredi svežega po-

mladnega zelenja, le ena hiša na vsaki strani ulice je samevala in nosila ime in številko.

Torej kar lepo nazaj. Tudi sprehod človeku prav pride. Celo za potrebo, zato se nisem kar nič jezil, marveč kar po dobro uhojeni bližnjici sem jo ubral. Božica mi je zastavila korak. Ustavila me ni, ker sem presodil, da je to le za konje, ker ljudje očitno nadaljujejo tudi skozi ograjo... Pa ti je tak plot kot netečna človeška zijala, ki vse videti hočejo. Kar skozi pelerino mi je bodica pokukaka, če sem tudi spodaj tako črn... Tak davek se plača na takih mirnicah... Nič zato. Saj je zime konec. Mi bo manj vroče...

To se jim godi, tako si marsikdo tam doma misli o nas tukaj. Trgovina blizu, cerkev zraven, vse dobiš kar želiš... Tako si mislijo... Pa se dobe tudi tu taki, ki se na debelo hvalijo v pismu, a "pildkov" s številkami pa le ne pošljejo... Mnogi tam doma menijo, da tu kar vsi v bogatih gradovih živimo... Pred leti nekoč je romalo pismo tja čez lužo, ki je z veliko hvalo pravilo, kako "obljubljena" je ta dežela. Neki "Matič" doli iz Bele krajine se je širokoustil, kako se tu živi in služi: "celega konja vsak dan"!

Pri cerkvi na Paternalu 18. okt.

Nemara je res zaslužil 10 pesov ali celo 20, kar bi bilo dovolj za cigansko kijuse... Pa so prišli še drugi, ki so jim dišali tukajšnji "konji". Matič je pravi čas izvohal, da mu ne bo dobro, če se s prijatelji sreča, ki so na njegovo bahanje prišli sem po srečo... Časi so se med tem spremenili. Danes so siromaku že vsi "konji pocrkali" in je prišel "na psa"...

Ravne so pač ulice, ker so po "žmori" pomerjene, in kadar je lep solnčen dan... ej to je praznik! Skočiš čez kako lužo, ali čez gnusen jarek. Ali, kadar je dež! Takrat je pa sto pesjanov po tistih predmestjih, koder naših ljudi največ živi, koder ulice niso tlakane. Blatu se ogniti ne moreš, v njem ostati ti ne kaže. Takrat pa svetli šolenčki z Bogom. Pa se paziti, paziti moriš, da ne doživiš, kako se v tisti nagrauzni packi sedi...

Poploskal sem pred vrtuimi vrati. V prijazen nasmeh se je razširil gospodinji obraz, ko me je spoznala.

"Torej vendar enkrat!" Smo brali tako, da se boste kar znašli kak petek ali sredo. In že danes sva z možem govorila o tem.

Tudi on je bi doma. "Tako po siromaško smo, gospod. Doma smo bili boljšega vajeni... Pa sedaj tam ni prida. V treh dneh že zaslužim tu toliko, da cel teden živim, tam doma so nam pa pojedli vse za davke... Lepše pa je bilo tam na Tolminskem. Pa kaj hočemo"... Tako je menil mož, ko sva si podala roke.

Samo če človek zdravje ima, je menila žena. Pa še kake druge nevšečnosti vedno pridejo na pot. Nikdar ni vse prav.

Prav te dneve sem se jezil, da je bilo grdo, je menil on. Pomislite: Kar zaprli so me. Tu pri sosedu so imeli steklega psa. Prosili so me naj ga ustrelim. Pa Vam ni zlodij prinesel policaja prav tedaj, ko sem psa streljal... Kakšnega grdega opravka sem imel jaz in žena, da sem se izrezal! Tam pri onem sosedu so včeraj nepridipravi v belem dnevu izropali blagajno vpricho gospodarjev. Teh lopovcev ne iščejo, mene pa so in še zaprli me! Pa se še zmenijo ne za to, da sem škodo trpel... Zdaj pa lahko pridejo sem vsi stekli psi te vražje dežele, pa naj vse policaje poruštkajo! Jaz jih že ne bom šel branit.

Marsikaj smo uganili. Ko bi le ne bilo tako daleč na Paternal! Ali v Villa Devoto... Nikamor ni pot ravna. Hoditi smo se že odvadili; zveza ni ugodna. In časa tudi ne... Pa bomo že kako. Bomo že kaj prišli poskušat, kako se po slovensko moli in poje.

Kaj pa sosedi? Je kaj Slovencev? Tako sem pozvedoval. So. Takej tu sosed in onj tretji in tam na koncu. Pa veste, nimamo veliko opravka z njimi. Človek je najboljši, če se svojega drži. Tako ni besed, če ne pa hitro kaj pride. je odgovarjala žena.

Pri odboju sem jih še povabil, naj kaj pridejo k slovenski maši. Morda se pa le zgodi, tako sta menila oba, toda v Lujan, tja pa pojdemo, če le kaj umes ne pride. Zadnjo nedeljo v novembru!

Marsikaj dobrega so prinesli naši ljudje s seboj. Pohvaljeni so v pridnosti, v varčnosti, v poštenosti. So izobraženi, tako da v nekaj mesecih vsak že tudi po špansko bere. Vsega slabega pa tudi niso pustili doma. Marsikatero napako so prinesli seboj in ena od tistih slabosti je nevoščljivost. Tam doma so ljudje v cerkev šli in tam so se mesdebojni nesporazumi vedno izravnavali. S prijaznim pozdravom na potu domov so pokrili in pozabili tisto, kar je padlo mednje neiepega. Tukaj ni nikogar, ki bi izravnal nasprotstva, ki padajo med rojake.

Ni bilo samo delo, ki je razgnalo slovensko skupnost. Tudi notranji vzroki na dnu srca so marsikaterega napotili, da je odšel na svojo stran.

Dokler ima človek svoje misli naravnene na večnost, dokler služi Bogu in vidi v bližnjem sopotnika v ista nebesa; dokler zaradi Boga, ki je obema "Oče naš, kateri si v nebesih", ljubi bližnjega kot svojega brata, tako dolgo so ljudje strpljivi med seboj, kadar tega več ni, potem ne bo nobeno društvo več dalo takih pravil, ki bi mogla premostiti vstajajoča nasprotja in nobenega namena si društvo ne bo moglo zastaviti, ki bi bil velik devolj, da bi se mu srca, razdvojenega med seboj prijateljsko uklonila. Kajti, če nismo ljudje otroci božji, ki upamo v boljše življenje v večnih bivališčih, kjer ne bo več nevoščljivosti, ki bi razdvajala, kjer bomo vsi v vsem osrečeni — če nismo več otroci božji, potem smo samo tekmeci med seboj, ki samo sebe vidimo... Tako so se mi pletle misli, ko sem prevdarjal o razdvojenosti, ki cepi naše slovenske vrste v društva in raztresenost po celi deželi.

Samo ena vez je močna dovolj, da razlike izravna in ta vez je vera, pa je toliko naših, ki so jo popolnoma zavrgli. So jo zavrgli; eni zato, ker so videli, da so vero nekateri izrabljali v svoje korist in ker vidijo, da se take stvari še gode. So jo za-

vrgli drugi, ker očitajo Rimu, da krivice dela ali ker jih mirno gleda — ne da bi pravilno ločili med dvema Rimoma. So jo zavrgli tretji, ker se jim njena postava neznosen jarem zdi. Zavrgli so jo — kakor neveden divjak zavrže drogaceno kovino, ker njene vrednosti ne pozna. Zavrgli so tisti biser, o katerem je rekel Gospod Jezus, da je vreden, da človek vse drugo proda, da si ga za tisto ceno kupi...

In sedaj se nekateri naši proti tej veri bore, jo izpodkopavajo... vse radi praznih presodkov, morda radi napak s strani učiteljev in zastopnikov vere, morda radi pristranskega poznavanja stvari in dogodkov...

Med takimi mislimi sem korarkal dalje, da še kje kaj naših ljudi poiščem.

Na moje klicanje se je odzval moški. Bo ali ne naš človek? "Dober dan" sem pozdravil. Če je naš človek bo že razumel, če ne, bom pa spet vedel, da je treba besedo drugače zastaviti.

"Bog daj" takega odgovora sem pričakoval. Slišal sem pa le: "Kaj je?" — Torej le.

"Ali bi mi dovolili korak naprej? Slovenski kaplan sem, in se zanimam za naše ljudi"! Tako sem opravičeval svoj prihod. — "Kakšen kaplan? Ne rabimo nobenih kaplanov ne nobenih farjev... Lahko kar greste! Kar hodite! Nimava kaj več govoriti". Tako je rekel in zginil v hišo. "Pa z Bogom", kaj drugega naj bi mu rekel...

Že so mi povedali naši ljudje marsikaj, nekatero besedo, ki mi je dala misliti, da sem tudi sebi potem vest izpraševal — to je naravna stvar in popolnoma v redu. Ta me je pa kar pognal in bi skoro tudi psa name spustil... Vsaj lepo besedo bi mi lahko dal, ker nisem prišel k njemu z namenom, da mu kaj odnesem, niti ne, da mu kaj očitam... Torej zato, ker se trudim, da bi kaj dobrega storil, ker sem ga poiskal, da bi prijazno besedo z njim goveril... me je pognal kot steklega psa... Pa si še nekateri mislijo, kako prijetno je za nas, ki nosimo črne suknje...

Malo hudo mi je res bilo. Pa najbolje je vse za dobro vzeti. Morda bom prihodnjič bolje naletel... In pa: prvič se mi je zgodilo tako, čeprav sem prestopil že veliko slovenskih pragov v tej zemlji.

Hladnik Janez.

Resnica vas bo osvobodila

III

Tako vidimo da je vera v Boga in z njo v zvezi zapovedi velik blagoslov za urejeno življenje v vsaki državi. Prav isto pa je tudi z vso človeško družbo. — Vsakdanja skušnja nam kaže, da vlada danes v svetu silna beda, da vlada tudi silno sovraštvo med posamezniki, družinami, stanovi, pa tudi med celimi narodi. — Vzroki te bede in tega sovraštva so seveda zelo različni. So gospodarski, so politični. So mednarodni svetovni vzroki. A vendar! Kakor gotovo je to resnica, je resnično tudi, da bi vsi ti vzroki ne imeli moči ali vsaj ne tolikšne moči, če bi ne bilo glavnega vzroka in leta je, odpad od Boga. Odpad od Boga namreč izpodkoplje temelje, ki na njih sloni družabni red in družabna blaginja.

Vsak pameten človek ve, da mora v urejeni družbi vladati neizprosna pravičnost. Kjer pravičnosti ni, tam je začetek konca. Kdor pa zavrže Boga, zavrže tudi pravico in pravičnost. Kdor namreč zavrže Boga, zavrže božjo oblast, s tem pa tudi božji izvor družabne oblasti. Zanika torej družabni oblasti notranjo

Po maši v Villa Devoto.

vvesti obvezujočo moč, torej pravico, ki je res pravica. Zanika torej pravi temelj, k urejenemu družabnemu življenju. Pravica in pravičnost ostane le prazna beseda ali pa moč in sila. Če ni Boga, ima pravico tisti, kdor ima moč; tedaj je pa upravičeno vsako nasilje močnejših, tedaj je pa upravičena tiranija oblastnikov, upravičeno zaslužnjevanje in zatiranje narodov, upravičeno izkoriščanje delavnih stanov. Seveda je prav tako upravičen, tudi upor, tudi prevrati in revolucije, tudi krvavo obračunavanje z dotedanjimi nasilniki. Če ni Boga, je dovoljeno vse, če je le moč. In glejte prav to se godi pred našimi očmi. Moč je pravica v človeški družbi in za premoč se vrši boj. Zato pa ni nobene stalnosti, nobene pravne varnosti, nobenega zaupanja v dogovore in pogodbe. Vse se hiti samo oboroževati za morijo. Ali ni to strašna božja kazen za odpad od Boga; kazen, ki jo izvršuje greh sam, narodi sami, ki so odpadli od Boga. In dalje, ali ni npravnost življenje narodov? Kdor pa zavrže Boga, zanika tudi npravnost v notranjo moč. Npravnost ni več ukaz svete božje volje, ampak le še nekako ravnilo in pravilo družabnega življenja, ki ga priznava kdor hoče, in prav tako zanika, če kdo hoče. Ker pa strasti človeka vedno nagibljejo, da bi se npravnosti in npravnih postav znebil, zato človeštvo, če zavrže Boga v javnosti, zavrže tudi neprijetne opomine vesti. Človek naj se svobodno izživlja, človek naj svobodno uživa življenje! Tedaj je pa dovoljeno vse, kar moreš, če se le izogneš kazenskim paragrafom. Sicer pa skušaj doseči, da se tudi paragrafi bolj in bolj omilijo in puste svobodnemu izživljanju široko svobodo. Tedaj je pa dovoljena skrajna razbrzdanost, nečistovanje in prešestvo; dovoljene poneverbe in goljufije; dovoljeno oderušstvo, dovoljen umor otrok pred porodom, dovoljen samoumor. In glejte zopet se prav to vrši bolj in bolj pred našimi očmi. Paragrafi kaznujejo posamezna grešna dejanja, a meje se vedno širijo in kdor je premeten, se tudi paragrafom spretno izogne; poglobitno je, da po novodobnih naukah vse sme, saj novodobni človek ne pozna Boga, ne njegovih zapovedi, ne njegove sodbe.

Zato pa se vedno bolj širi nenpravnost, nečistovanje in prešustva, poneverbe in goljufije, oderušstvo, umori otrok, samoumori zato je vse družabno življenje vse bolj razdejavano. Ali ni to zopet strašna kazen božja, ki jo izvršuje greh sam, ljudje sami ki greše in skušajo Boga odstraniti iz javnega življenja.

Ali ni dalje pogoj za srečno bodočnost narodov in držav in sploh človeške družbe srečna družina in dobra vzgoja? Kdor pa zavrže Boga, odreče tudi družini in vzgoji pravo življenjsko moč. Zakon se razkristajani, toda zveza moža in žene brez zakramenta pred Bogom ne velja. Zato je tak zakon brez zakramentalne moči, brez tiste moči, ki naj čuva zakon neomadeževan, ki naj hrani lepo in verno ljubezen, ki naj premaguje težave, ki naj daje sladko in tiho rodbinsko veselje in srečo. Brez zakramentalne moči se zakon zlahka razbrzda, in rodbine izgine mir, izgine sreča, izgine zadovoljstvo, vseli se duh odtujenja, nasičenosti mržnje, včasih zazija prepad in se odpre pekel. Ali ni v naši dobi toliko zakonov nesrečnih, toliko rodbin razdejanih, toliko zemeljskih nebes izpremenjenih v pekel. Ali ni to zopet strašna kazen, ki jo izvršuje greh sam, odpad od Boga? In kako je z vzgojo, kar je človeška družba zavrgla Boga. Kakšne sadove rodi vzgoja brez Boga, šola brez vere? Ali ne dorašča rod, ki se bo obrnil proti lastnim očetom, ki pada v banditstvo, rop in popolno propast.

Iz te zmede je samo ena pot!

Samo eden je pravi učitelj modrosti!

Tisti, kateremu živimo in umiramo.

Gospod Jezus ki je Pot, Resnica in Življenje.

Janez Filipič.

ČLOVEK

Na vse strani
je svet razpet
in jaz tesno
sem v njem zajet.

Pa mislim si:
Kako je to
nebo visoko
nad menó,
kako visoko
in svetlo!

In zdi se mi,
da božja dlan
iz silnih dalj
do mene gre,
zavija me
v prelep, čaroben
pajčolan...

Kako prečudno božja lepota
iz vsemirja dehti
o, kako velika je zmota
grešiti pred božjimi očmi!

Včasih mi je
kot da med nebom in zemljo visim
na tenkih strunah srca
in se nikdar, nikdar ne umirim,
za vedno razdejan
v tabora dva.

Včasih sem neskončno daleč od vsega
še lastne stopinje ne slišim rad:
a daleč, daleč nekje, na koncu sveta,
se mi kot v prividu Bog smehlja.
In danes sem tukaj in jutri sem tam,
in včasih ne vem več ne kod ne kam
a ko je bridkosti največji krog,
me vabiš najsilneje k Sebi, moj Bog!

JOŽE CUKALE.

PREKMURSKI KOTIČEK

Dragi izseljenci Slovenske krajine!

To pismo prihaja iz vašega domačega kraja. Z največjim veseljem smo vzeli na znanje glas urednika "Duhovnega Življenja", da bo te list meo od zdaj naprej tudi "**Prekmurski kotiček**", ki bo naročnike toga lista spoznavao "z zgodovino i posebnostmi prekmurske zemlje in prekmurskih Slovencev" (števil. 108, str. 192) i da bo ta kotiček ureinval g. Lah. Prav je tak! V tom kottički bote meli priliko povedali vse, ka vam leži na srci. Svoje težave, pa tudi kaj veseloga.

Izseljenci **Slovenske krajine** ste. Tak so najmre zvali naš domači kraj naši dedeki, naši predniki. Pravili so vsigdar: "Slovenska okroglina", naš "slovenski kraj", "slovenska krajina". Tak so zvali naš kraj tudi Vogri-Madžari. Oni se zvali vsaki kraj, gde so živeli v njihovej državi Slovani za -- "Tótság". Tót je pomeno njim telko kak Sloven, Hrvat, Slovak. A "Tótság" pa je pomeno kraj, kde so bili naseljeni "Tóti". Naš kraj so imenovali Madžari tudi "Tótság". Navadno so ga zvali za "Vendség" ali tudi "Vendvidéle" -- to je -- Slovenska okroglina, krajina. Sledkar so naši ludje cilo dosegnoili, da so se zvali v uradnij štatistikaj za "Slovene".

Naši predniki so pa nikadr ne zvali naš kraj -- Prekmurje. I tudi Madžari so nikdar ne zvali naš kraj za "Murántul" -- to je -- Prekmurje, čiravno ka so druge svoje kraje tak zvali (Dunán tul, Tiszán tul itd.). Ime Prekmurje je ne naše i so nam je drugi dali. Držimo se zato mi "Slovenje" svojega staroga i lepoga imena "Slovenska krajina" tudi v našem "**Prekmurskom kottički**".

Za vsakoga izseljenca je potrebno nekše **vezalje**, ki ga veže z domačim krajom. Dokeč je izseljenec navezani na domači kraj, tak dugo domovina živi v vupanji, ka je šče na pravoj poti i ka ga je tujina ne pokvarila. Najmočnejše takše vezalje je poleg dulvionika rayno dobro čtenje, dober tisk. Tisk pove stalno izseljenci, kak je doma, ka je novoga, kakše nevole i skrbi tercjo domači kraj. Pa prve včasi tudi kaj veseloga. Iči izseljenci nemajo

svojega duhovnika, njim je ravno tisk tisti, ki njim je v žmetnji voraj **edina tolažba i edina pomoč**. Kak je že g. Lah povedao v ednoj izmed prejšnjih številk "Duh. Življ." so Slovenci iz Slovenske krajine raztepeni po celom sveti. So v Severni i Južni Ameriki, Franciji, Avstriji itd. Pa vidimo, da se naši izseljenci tam dobro držijo, so občevali vero i svojo narodnost, kde so se oklenili kakšega dobrega domačega lista.

Naši prekmurski izseljenci v **Sev. Ameriki (v Združenji državi)** — ki so prišli ta većinoma v tistom desetletji pred svetovno vojno — majo sami celo svoj prekmurski list - tjednik: "**Amerikanskih Slovincov glas**". Okoli toga svojega glasila se zbirajo i list njim nudi veliko oporo pri njihovom življenju. Letos izhaja v Betlehemi že **šestnajsto** leto. Tak majo že duga leta naši v Sev. Ameriki svoj list. A izseljenci iz naše krajine v **Franciji**, gdje jih je okolo 6.000, so se močno oklenoli našij "**Novin**". Medtem, gda so naši izseljenci v Sev. Ameriki tak srečni, da majo poleg svojega tiska tudi duhovnike, pa naši v Franciji šče so ne tak srečni. Zato njim "**Novine**" zaednok nadomestujejo tudi duhovnika. Kak želno čakajo vsako številko i prvo, ka prečtejo, je — nedelski evangelij i njegova razlaga. Vej so njim vnogokrat "**Novine**" edina tolažba i pomoč! V Francijo idejo naši delavci kak sezonski delavci. Par let so tam, te pa pridejo pa domo. Tak ka so naši v Franciji ne stalno naseljeni. Delajo većinoma na kmetaj, pri kravaj, na njivaj i v hišaj. Razlepeni so pa skoro po celoj Franciji. Eden je tu, drugi tam. Malogde jih je po 5-10 vku-per. Osamljeni so navadno. Malogda čujejo domačo reč. Zato lahko razmimo, zakaj so njim "**Novine**" tak lube i drage. V nja pošilajo svoja lepa, s težkimi i žulnatimi rokami pisana pisma. I g. Klekl je z vsov lubeznijov priobčujejo, objavljajo. Tak si je ne znao navezati **nieden** naš slovenski list izseljence na domači kraj, kak so si "**Novine**" navezale tiste naše izseljence, ki so v Franciji!

Tudi k vam v Južno Ameriko so prihajale "**Novine**" i šče prihajajo. Večkrat so že objavile tudi kakše lepo pismo, ki je prišlo od vas. Šče nadele njim ostanile verni i šče **bole pogosci** pošilajte v nja vaša izseljenska pisma. Tak, ka naj "**Novine**" postanejo tisto **središče**, ki do vezale med seboj **vse** naše prekmurske izseljence po celom sveti. Kak lepo bi bilo, če bi **vsakši** naš človek, ki hodi po sveti, poslao v nje kratki glas, gde je, kak se

ujemi godi, kakše delo ma itd. To naj bi postanole "Novine" za vse naše izseljence! A to ka je "Amerikanskih Slovencev Glas" za naše v Sev. Ameriki, to naj i šče več postane **Prekmurski kotichek** v "Duhovnom Življenji" za vas v Južni Ameriki. Naj vas te kotichek vse veže med seboj. V njem povejte, kak živite, kakše delo mate, v šterij krajaj živite, kolko vas je, v kakšij društvaj živete, kak ste v verskom pogledi preskrbleni, kakše je vaše versko i narodno življenje, kda ste prišli ta, što vas je spravo ta itd. Naj bo v tom koticčki popisano vse, ka se tiče življenja prekmurskij izseljencov v J. Ameriki!

Zato se pa zberite okoli toga koticčka vsi Slovenci iz drage Slovenske krajine. Naj nikoga ne bo, ki toga koticčka ne bi vsakokrat prečto. Naj služi te kotichek tomi, kak tak lepo pravi g. Lah: "**ka se njuvi spomini na dom i vse ka njim je drago tan prek toga širkoga morja, oživijo**". "**Dušna potreba je na domovino misliti**".

Naj se vaši spomini na domači kraj oživijo, pa lubezen vaša do domačij vašij naj zaživi i zagori v velki plamen. Naj vam vaša domovina ostane vsigdar lubeča i draga **mati**. Posebno pa naj v vas ostane zvesta lubezen do svojega jezika i vere i vsega toga, ka so vam lepoga i dobrega včepile v vaša srca vaše matere šče te, kda ste svoj dragi domači kraj gledali z vašimi očmi i poslušali lepo pesem i nepozabni jezik vaše domovine, kda ste šče ne poznali bridkoga i težkoga kruha mačeha tujine! Tomi **name**ni naj služi "**Prekmurski kotichek**", pa bomo zadovoljni mi i srečni vi!

Vse vas v Srci Jezušovem iskreno pozdravlja

vas zvesti prijateo

Ivan Škafar, kaplan.

SLOVENSKO DRUŠTVO NA AVELLANEDI

Pravijo, da imamo timaste glava Slovenci. Za vsakim grmom bi hoteli imeti svoje društvo. Če bi kdo sodil, da je to novo društvo, ki se ustanavlja, tudi le kaprica, bi s tem pokazal, da ne pozna razmer niti potreb. Tudi tam na onem kraju mesta je prav, da se ustvari slovensko ognjišče, ki naj bi izžarevalo izobrazbo in skušalo dati oporo našem človeku.

Na 12. okt. se je vršil sestanek na katerem je bil izvoljen pripravljajui odbor, ki naj pripravi primeren predlog pravil za ustanovni občni zbor, ki bi se naj vršil okoli novega leta.

Za predsednika tega odbora je bil izvoljen g. Uroša. Za odbornike pa g. Zrin, Lah, Gjorek, Lajnsčak, Žlebič, Časar, Balažič, Škaper, Andrejek.

NI K A R N E P O Z A B I

D E N A R   P O Š L J E Š   D O M O V

h i t r o   i n   z   n a j m a n j š i m   s t r o š k o m

V L O Ž I Š   G A   V   N A J B O L J Š O   H R A N I L N I C O

k j e r   j e   v a r e n   i n   T i d a j e   d o b r e   o b r e s t i !

**N A J C E N E J E   K U P I Š   L A D I J S K E   P R E V O Z N E
K A R T E**

z a   n a j b o l j š e   i n   n a j h i t r e j š e   l a d i j e   k a t e r e k o l i   d r u Ź b e   p o
r e s n i č n o   n i s k i h   c e n a h !

V s e   t o   n u d i   e d i n o

p r i z n a n i   p r i j a t e l j   S l o v e n c e v   v   A r g e n t i n i

S l o v e n s k i   O d d e l e k

Banco Holandés Unido

SUCURSAL BUENOS AIRES

C A N G A L L O   3 6 0

(d o k l e r   n e   d o g r a d i m o   l a s t n e   h i š e   n a   2 5   d e   M a y o   i n
B a r t o l o m é   M i t r e) .

V a š a   l a s t n a   k o r i s t   z a h t e v a   d a   s e   p o s v e t u j e t e
z   n a m i   o s e b n o   a l i   p i s m e n o ,   n a   k a r   v a m   b o m o
r a d e v o l j e   t a k o j   o d g o v o r i t i .

Zvonovi so zapeli

Račoveden sem bil in skrbelo me je. Kaj bi ne! Vsak se javce z upanjem in strahom čaka sadu. Ni bilo malo korakov, pa letaki tudi niso zastoj... Kako bodo prišli k maši v Villa Devoto? Je to pesjan, ker nimamo cerkve, kakor bi jo želeli. Predaleč je vse... čeprav ni bilo doma nič daleč, kjer je bile pol ure hoda. Tukaj je 10 kvader že dolga pot...

Tako sem 27. septembra, pripravljen na vsakršna razočaranja, hitel z omnibusom 31. doli proti Versaillesu. Upal sem, da mi bo prisedel kdo po Nasci, Gaoni, Sanabriji... Nič! Šele na zadnjem koncu poti je vstopil edini, namenjen k slovenski maši. Bodo prišli že peš, ali so že tam, tako sem si delal dobo voljo.

Nekaj jih je bilo res; malo smo se počakali in se jih je nabralo še nekaj. Ne upam si reči, da je bilo 150 ljudi vsega. In od teh gotovo polovica, ki so prišli od drugod, nekateri celo zelo daleč.

Čast in priznanje njim, kateri so se pokazali toliko močne in zveste, da se niso ustrašili tega, kaj bodo drugi rekli... Ker sem uverjen, da je prav ta bojazen bila, ki jih je največ zadržala, da niso prišli. Da, da, ta "ljudski opzir" to je eno izmed najizdatnejših sredstev hudičevih, po kate-

Ob priliki srebrne maše g. Doktoriča

rem bo marsikdo zgrešil pravi in edini namen svojega življenja. Saj vemo kako je rekel Gospod Jezus: "Kdor bo mene priznal pred ljudmi, bom tudi jaz njega priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih, kdor bo pa mene zatajil pred ljudmi, bom jaz tudi njega zatajil pred svojim Očetom".

Vse smo sterilizirali, kar je bilo v naši moči. Pač ne vem, kako bi mogli našim ljudem Boga bolj približati, kako bi jim mogli službo božjo bližje postaviti... Če mi napravimo nekaj korakov nasproti, potem naj bi se še vsak sam zase potrudil, da jih tudi nekaj stori. Bog se nam pač približa, a kdor s svoje strani nič ne stori, kdor niti ponujane roke noče prijete, tistega Bog ne bo prisilil v nekesa, ker Bog ni absolutist. On hoče ljudi, ki mu svobodno in radi služijo, za lase pa nikogar v nebеса ne vleče. Res, da je tudi dele, ki ga hdi zvesto opravlja, v službi božji; toda, kdor na Boga ne misli nič, kdor je mrzel ali celo sovražen do tistega, kar je božjega in kar človeka spominja na Boga, kdor se za njegove postavbe nič ne meni, — kako naj mu bo potem Bog plačnik za delo in trud! Kakor sol naredi jed okusno, tako šele prijateljstvo z Bogom delu pravo vrednost da.

Ker se je izkazala cerkev v Versailles za malo primreno, zato bomo poskusili na drugi točki kjer bo upamo boljše. Mnogi gotovo niso prišli zato, ker niso prav vedeli kam. Zato upamo, da boste vsi z dobro voljo in brez bojazni pred sedbo brezbožnih ljudi prišli, ko bo gotova nova cerkev sv. Rafaela v mareu.

NA AVELLANEDI

smo imeli zelo lepo slovesnost za obletnico europskega kongresa. S prelepimi pesnicami, ki se pojo na svečanih prireditvah v domovini so nam pevci priklicali domače tople spomine.

Poleg te slovesnosti smo se spomnili ta dan tudi obletnice smrti kralja Aleksandra.

Kar tesna je bila ta dan naša kapela in je prišlo ljudi še celo več, kot tedaj ko smo imeli sveto mašo prvič. Gotovo ni bilo še nikoli toliko ljudi v njej. Brez dvoma čez 400.

Zares veličastna je bila ta naša slovesnost vpričo štirih zastav, med katerimi je seveda nam najlepša in najljubša naša lepa slovenska trobojnica: bela-modra-rdeča. Gori pred altarjem so jih držali ves čas med sveto mašo krepki fantje in s tem pokazali, da so in hočejo vsak čas biti zvesti Bogu in domovini.

Fosebna čast pa je bila Avellanedskim Slovincem to, da so videli pri službi božji tudi najvišjega zastopnika naše države, gospoda odpravnika poslov, na poslaništvu, svetnika dr. Boža Stojanoviča, ki je po končani

cerkveni svečanosti imel tudi nagovor na zbrano množico in se je s svojimi ljubeznjivimi besedami in s svojo prijaznostjo takoj pridobil zaupanje vseh, ki so uganili, "da je to prvi odličen državni gospod, ki se je potrudil med nas".

Ta dan se je tudi prvič oglasil harmonij in je tako lepo pel, da je gospoda svetnika dr. Stojanoviča to petje tako ganilo, da je daroval 50 pesov in tako dopolnil še primankljaj in je sedaj harmonij že plačan.

SREBRNA MAŠA

Ta je bila pa najsvetanejši dogodek, kar smo jih imeli v tem letu in najbrže do slej sploh najlepša slovenska cerkvena prireditev tukaj.

Pevski zbor, pojačen za to priliko, se je skrbno pripravil, ljudje so pa tudi željno pričakovali te slovesnosti. Saj je kot spomin nove maše doma, ko so stali mlaji in slaveloki, ko smo pletli vence, ko so zvonovi slovesno potrkavali in možnarji pekali...

Napolnila se je paternalska kapela do kraja. 500 oseb je prišlo in marsikateremu se je utrla solza ob bridkem sponzinu, da smo si vsi bratje s slavljencom jubilarčom Doktoričem -- izgnanci, kakor on, ki bi po vsej pravici in najprimerneje ta dan slavil pod prijaznim goriškim solncem.

Vso slovesnost je vodil superor Kamilov, pod čigar pokroviteljstvom se je od začetka razvijalo slovensko versko življenje v B. Airesu. Prihital je tudi salezijanski bogoslovec Vladimir Zmet. Slavnostni govornik pa je bil g. Jože Kastelic, ki je v prelepih besedah postavil pred nas podobo pre-roka Jeremija, zgled brezmejno ljubezni do svojega naroda in podobo Velikega Duhovnika - Jezusa, ki je napovedal trnjevo krono trpljenja in pre-ganjanja in zaničevanja svojim učencem.

Poleg vseh odličnih osebnosti naše slovenske kolonije in poleg vseh naših javnih delavcev se bila zatopana tudi skoro vsa naša društva, tako Avellaneda, Prosveta, Tabor, Ljudski ocer, oba patronata, Hrvatsko Kat. društvo, Sokol in tudi predstavnik Domovine g. odpravnik poslov, svetnik dr. Stojanovič.

Prelepa slovesnost je bila to, in že tudi je bil dan neznosne vročine smo je lahko prenesli ob zaščitenji tako lepe slovesnosti.

Po končani cerkveni slovesnosti smo sedli k kosilu, ki so ga nam pripravile dobre redovnice kar v kolegiju. Kakih 70 oseb. Marsikatero so smo med kosilom uganili in tudi zapeli in slišali tople pozdrave od vseh zastopanih skupin in društev in smemo imeti lepo upanje, da bode vsa naša društva pokazala pravo razumevanje potreb v duhu in po nauku kot ga je gospod jubilarnt oznanjal že 25 let in kot ga naj bi z lepim uspehom

nadaljeval do božje volje, da bi zlato mašo zapel na Sveti Gori.

Po večernicah, ki so bile ta dan na Paternalu smo pa spet sedli za hip-k mizi, da še katero rečemo z onimi, ki niso mogli priti k dopoldanski službi božji. Le škoda, da je bil dan prekratek.

Je pač tako, da vsaka prijetna stvar hitro mine. Pa se potrudimo vsi za to, da postanemo vredni najlepšega praznika nebeškega, ki ne bo imel konca!

Ta čogodek smo skušali ohraniti spominu seveda tudi na slikah in si lahko ogledate priloženo fotografijo.

SAAVEDRA

Služba božja je pokazala dober uspeh. Pač ni vdeležba tako obilna kot prvo nedeljo, toda čez 100 oseb pride vselej.

V nadomestilo za večernice, ki so pretekli mesec odpadle radi srebrne maše na Paternalu, naj bo pa tem lepša služba božja na dan Vseh svetnikov, 1. nov. prvo nedeljo v mesecu.

Prav posebej pa naj opozorimo že sedaj na svečanost, ki se bo vršila prvo nedeljo v decembru, ko bomo praznovali praznik "zedinjenja" ki je največji jugoslovanski državni praznik, ko bodo prišli tudi vsi oblastniki in nevedomno tudi slovenski minister dr. Iz. Cankar.

Ta dan je pa spet treba da napravimo čast našim zastavam in našemu

Hladnik Janez.

Ob 400 letnici Buenos Airesa. Argentinski parlament.

Cerkveni vestnik

1. nov. sv. maša na Saavedri ob pol 11 h.
večernice na Paternalu ob pol 5 h.

8. nov. Maša na Avellanedi ob 10 h.
večernice na Paternalu ob pol 5 h.

15. nov. Maša na Paternalu ob 10 h.
večernice na Saavedri ob pol 5 h.

22. nov. Maša na Paternalu.
Večernice na Avellanedi ob pol 5 h.

29. nov. Veliko romanje v Lujan.

Popoldanska služba božja se vrši v letnem času pol ure pozneje. Prva nedelja v nov. je zahvalna. Isti dan je tudi praznik Vseh Svetih, zato ne zanudite slov službe božje ta dan.

Pri večernicah na Paternalu bodo molitve za rajne.

Slov. služba božja se vrši na Paternalu Av. Del Campo 1653.

Na Avellanedi Manuel Estevez 630. Na Saavedri Av. Del Tejar 4100.

Poročili so se Ivanka Skomina in Janez Legiša.

Marija Križmančič in Rudolf Leban.

Krščeni so bili Flora-Marija Stednik, Terezija Ivanič, Marta Ivana Bra-
tuž, Rau! Jakob Jerob.

LISTNICA UPRAVE

H44

Kot sotrudnik za Prekmurski kotiček se je ponudil g. Ivan Škafar, kap-
lan v Prevaljah, ki je doma iz Prekmurja. Njegova ponadba je seveda zelo
dobrodošla in upamo, da nam bo veliko lepega napisal.

Na razpolago ima uprava lepo zbirko prekmurskih pesmi. Knjižnica
stane 1 peso.

V št. 110 Duh. življenja je bilo objavljeno pismo o razmerah v Špaciji.
Nekateri so bili nevoljni radi tega članka. Nekdo mi je vrnil v pismu one
strani s pristavkom, da naj bero fašisti. Jaz pa mislim, da ni nikakega
vzroka, da bi se kdo zaradi tistega vznemirjal, ker sodim, da pameten, svi-
deven človek ničesar bolj ne želi kot spoznati pravo resnico. In ker vem,
da večinoma naši ljudje bero levičarske liste, in je tako pri marsikomu mo-
goče, da pozna razvoj dogodkov le iz ene strani, zato je mogle biti le res-
nici na uslugo, če sem dal bralcem v prevdarek tudi nekaj tega, kar prih-
ja iz desničarskih vrst.

Hladnik Janez.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

izhaja mesečno

DAVID DOKTORIČ in JOŽE KASTELIC Condarco 545 (Okraj Flores), telef. 63 - 2435.

Hladnik Janez, Caseros 2780. -- telef. 61 - 4221.

POŠILJANJE NAROČNINE NAŠEMU LIST:

Buenos Aires — Banco Germanico, Av. L. N. Alem 150.

Buenos Aires — Banco Holandés — Bmé. Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj ona nam izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Jugoslavija: Zadrúžna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germanico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germanico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germanico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 23.

Paraguay: Banco Germanico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germanico de la A. S., Santiago. Calle Huérfanos 833 — Banco Germanico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

Slovenska kulturna kronika

27. sept. je "Ljudski oder" uprizoril Vombergarjevo igro "Voda".

4. okt. je "Tabor" ponovil "Scampolo". Navzoč je bil tudi odpranik poslov dr. Božo Stojanovič.

11. okt. je v Rosariju društvo "Triglav" dalo prireditve v prid društvene knjižnice.

23. okt. je uprizorilo "Slov. Prosvetno društvo" igro "Kožmarin". Navzoč je bil tudi odpranik poslov dr. Stojanovič.

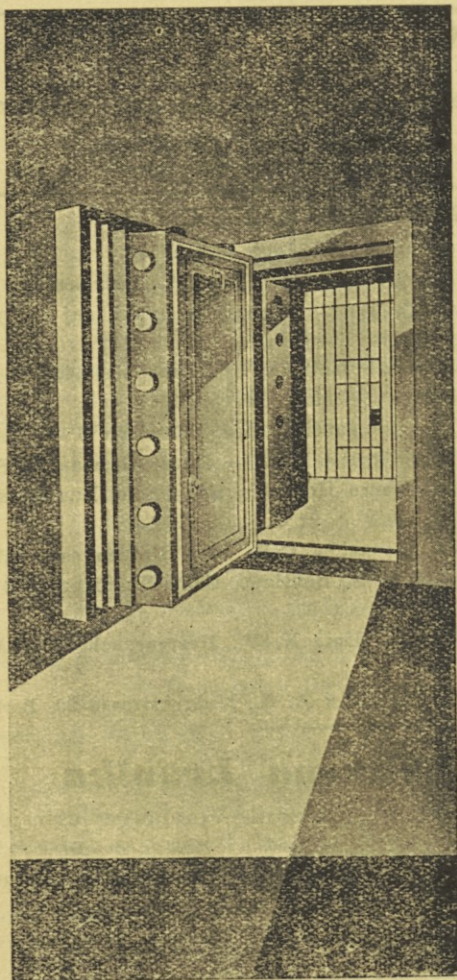
Za naše rajne na Paternalu

1. nov. pop. ob pol 5. h.

NA SAAVEDRO

v nedeljo 1. nov. maša ob pol 11 h.

Ko **VI** spíte, **TATOV** **NE** spe,
 ko **VI** počivate, **NESREČA** **NE**
 počiva,
 ko **VI** **SPITE**, naši **ČUVAJI** **NE**
 spe,
 ko **VI** počivate, naši **ČUVAJI** bede.

Velike a nepotrebne
 skrbi, težave in sitnosti,
Veliko a nepotrebno
 izgubo časa in denarja,
 ki Vam jo povzroči izguba:

pošnega lista,
 rojstnega lista,
 poročnega lista,
 domovnice,
 posestne pole,
 pogodbene listine,
 kupne listine,
 denarne pobotnice,
 redlinskih spominov,
 zlatine,
 vrednostnih papirjev,
 itd. itd. itd.

si prav lahko prihranite

ČE

najamete za malenkosten leten ob-
 rok **VARNOSTEN PREDAL** v ne-
 vplovaljivih podzemskih železobetonskih
 jeklenih blagajnah našega Za-
 voda, čegar slovenski oddelek Vam
 da drage volje vsa tozadevna ust-
 mena ali pismena pojasnila.

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUD

Av. L. N. Alem 150 - BUENOS AIRES - 25 de Mayo 149-59

HRANILNICA - DENARNE POŠILJKE -
 VOZNE KARTE - IZSELJENSKA POŠTA

Naše uradne ure: od 8½ do 7 zvečer; ob sobotah do 12½.